slaget under Nr. 1 gjør i og for sig ingen Forandring i § 1, men flytter blot Tidspunktet, som er nævnt i § 11, hen paa dets Sted i § 1, og Indholdet er for Øvrigt det Samme, idet Lovforslaget, som det foreligger fra Regjeringen og nu fra det andet Thing gaar ud paa, at Skibsafgiften for indenrigs Fart skal være hævet fra 1ste April d. A. og derimod for den øvrige Fart, den udenrigske, fra 1ste April 1873. Vi erkjende, at der kan være finantsielle Grunde tilstede for at have dette Mellemrum af et Aar, og medens nogle af Udvalgets Medlemmer kunde ønske eller dog anse det for nødvendigt allerede i indeværende Aar at tage Bestemmelse om, hvorledes dette Nedslag i Statskassens Indtægter skulde dækkes, er der andre Medlemmer af Udvalget, den mene, at, naar man sætter denne Bestemmelse og vil foreslaa Afgiften hævet fra 1ste April 1873 for den allervæsentligste Del af Beløbet, nemlig godt og vel 250,000 Rd., kan man med Trøstighed overlade Regjeringen i Forening med den i alt Fald tildels nyvalgte Rigsdag at tage Bestemmelse om, paa hvilken Maade de i Øvrigt ville søge Erstatning for dette Beløb. Ifølge disse Medlemmers Betragtning er dette Forslag altsaa enestaaende, og disse Medlemmer kunne ikke skjønne, at der behøver at være nogen Forbindelse mellem dette Lovforslag og andre Lovforslag, der foreligge. I Forslaget under Nr. 2 er der foreslaaet en ny § 3, der i Øvrigt har gjort det nødvendigt at affatte § 2, som ikke er, thi ellers vilde man i § 2 sætte Punktum efter „1873" og lade Resten af Stykket udgaa. I § 3 har man foreslaaet, at lade Afgiften bestaa for Skibe, hjemmehørende i Lande, der ikke behandle vore Skibe, som deres egne med Hensyn til saadanne Afgifter. Udvalget har antydet i Betænkningen, at det formentlig ikke har nogen videre finantsiel Betydning. Uden dog at kunne oplyse, i hvilken Grad § 3 overhovedet kunde faae Anvendelse, turde det dog være muligt, at det Spørgsmaal, som omhandles i denne Paragraf, kræver nøiere Overvejelse og maaske nærmere Konference med Ministeren om, hvorvidt det i Grunden ikke vilde være praktisk rigtigt at undgaa denne Bestemmelse. I den Henseende tror jeg i det Hele, at Udvalget vil rette sig efter, hvad Regjeringen maatte kunne ønske. Jeg har, uden at jeg har havt Leilighed til at konferere med mine Kolleger i Udvalget, begjert delt Afstemning over dette Forslag, saaledes som det er anført af den ærede Formand, saa at den sidste Del, Anmærkningen, bliver at afstemme for sig. Jeg tror nemlig, at §§ 3—8 kunne ikke blot uden Skade, men med Nytte — § 3 dog formentlig med nogen Omskrivning — blive staaende i Lovforslaget, forsaavidt nemlig den nye Paragraf bliver vedtagen; thi just at indføre en Række af nye Bestemmelser for det Aar alene, for hvilket Skibsafgiften skal gjælde, er maaske ikke fornødent, og jeg tør derfor at turde tilraade at stemme mod denne Anmærkning, saa at man derefter bliver stillet frit overfor de Paragrafer, som omhandles i §§ 3—8 og § 10, idet jeg da vil foreslaa, at man lod §§ 3—8 blive staaende i Lovforslaget med al fornøden Reservation til 3die Behandling, men udstemte § 10 som overflødig og i Overensstemmelse med den nye § 3. Til § 11 er den stillet et Forslag, som, forsaavidt §§ 3—8 blive staaende, vel rigtigst maa forkastes, saa at § 11 beholder sin nuværende Form, idet nemlig den 5te Afdeling i Loven af 4de Juli 1863 vil kunne undværes. Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Udvalgets Forslag.

J. Ree: Jeg kan i det Væsentlige slutte mig til, hvad der nu er udtalt af den ærede Ordfører for Udvalget. Jeg kan ganske vist ikke finde, at en Afgift paa Skibe er saa urimelig, som den ærede Ordfører sagde, idet jeg finder, at denne Afgift har Noget tilfælles med Bygningsafgiften — det forekommer mig, at disse Afgifter have nogen indbyrdes Lighed —, men jeg tror dog, at der er ønskeligt og rigtigt, som Udvalget nu har foreslaaet, fuld-